

е разхвърлилъ планини, ридове, долове и долини. Задъ тѣхъ се разстила романтичниятъ бѣломорски брѣгъ. Шосето се вие като змия по стрѣмния склонъ. Моторното сърдце на нашата кола бие до пукване. Най-после стигнахме превала. Подъ краката ни въ изумрудна зеленина лежи китното Дедеагачко поле, а задъ него се е простнало до безкрая Бѣлото море, тъмно-синьо край брѣга, а сребристо-бѣло на хоризонта. Самотраки лениво си почива и сякашъ шепне нѣщо на Галиполи, цѣлъ забуленъ въ синкава омара. Дедеагачъ още не се вижда. Следъ много завои слизае отъ рида и навлизаме въ полето. Едва ли има по-плодородно отъ него. Какво ли не се ражда тукъ: жито, царевица, грозде, тютюнъ, памукъ, макъ. Китни овощни градини се редуватъ съ сребриститѣ корени на маслинитѣ, които наподобяватъ много нашитѣ върби. Следъ като минахме нѣколко села, отбихме се да видимъ Макри, разположенъ край китния брѣгъ на Егея.

Макри е малко бедно селце, съ тѣсни и нечисти улици, съ стари полуразрушени кжщи, но съ обширни

Изгледъ отъ Макри.

дворове, засѣнчени съ смокини, бадеми, нарове и череши. Прозорцитѣ на кжщитѣ и перилата на къшкетѣ сж отрупани съ нацѣвтѣли саксии. Презъ сградитѣ срамливо се подаватъ благоуханни жасмини, мирти, лаври, олеандри и други цвѣтя.

Макри е старо селище. За него ни говори още грѣц-